

Ezel (555)

Als je niet goed oplet waar je je voeten zet, ga je op je gezicht. Het resultaat: een pijnlijke, kapotte hand en knie en een gekneusde rib. Gelukkig niet mijn kleding. Terwijl ik over een ongelijke tegel struikelde, klapte ik op de grond. Een ware snoekduik. Bril verbogen, lucht uit mijn longen, pijn! Au! Ik voelde me echt een ezel. Ik zag mijn ochtend in rook opgaan.

Hadden we eerder voor een dichte deur gestaan in Bodegraven

vanwege verhuizing, nu lag ik hier voor het deurtje verder. Niet naar de kringloopshops waar we eerder waren geweest, maar naar de (kinder)kringloop. Er zitten er twee van in Gouda. Nu lag ik daar dus op de grond. Wat suf!

Eerst moest er weer lucht in mijn longen komen, dan checken wat er pijn deed. Ik viel op mijn linkerkant. Linkerknie, linkerborst, linker gezichtshelft. Doordat mijn arm nog half onder mijn lijf zat, kneusde ik mijn rib, schaafde ik mijn handen en beschadigde zelfs mijn leuke brilletje een beetje.

Manlief was heel lief voor me en toen de lucht in mijn longen terugkeerde, hees hij me overeind. Hij boog ook mijn bril weer recht. Gelukkig maar dat ik viel en niet hij. Dan zou de ramp groter zijn geweest. Toen ik weer een beetje toonbaar was met knarsende tanden van het vuil dat tijdens mijn val in mijn mond was beland, betraden we de kringloop.

Ik was nog helemaal shaky, maar we waren hier nu toch. Manlief bleef heel lief een tijdje bij me lopen en wees allerlei spulletjes aan. Dat was echt vertederend. Het is toch ook echt een schat en een dikke knipoog. Ik denk dat ik hem niet altijd genoeg waardeerde. Met een zakdoekje drukte ik de wond dicht en liep rustig langs de

stellingen. Diep inademen deed pijn.
Arme rib, arme ik.

Het is een ijskoude kringloop, maar dat was nu een zegen. Langzaam kwam ik weer bij mijn positieven, manlief dook nog even tussen de cd's en lp's (niet zo letterlijk als ik eerder op straat dook) en ik vond nog een schat van een lichtblauwe trui in nieuwstaat. Voor maar € 5 mocht ie mee.

Het liefst ging ik naar huis, maar er was in de buurt een Emmaus-kringloop en die wilden we toch nog eventjes doen. Mijn nek had ook een klap gehad met mijn snoekduik, dus het evenwicht was niet echt stabiel. Maar ik wilde gewoon graag. Terwijl we erheen reden, zagen we een standbeeld van een man met een ezel op zijn rug. Die man stond symbool voor manlief en dan kun je vast raden wie de ezel is. Ahum!

Wie weet dat deze gebeurtenis nog eens iets leuks oplevert, zoals een grappig ontwerp ([zie mijn webshop](#)). Tot het zover is, wordt dit waarschijnlijk een pijnlijke kwestie. Au!

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 221125